

ropa kommer til at ligge, og anderledes forlanger jeg ikke, at det ærede Medlem skal konkludere.

Til Slutning vil jeg spørge den ærede Forsvarsminister, der nu har læst „Politiken“ — jeg troede, at det var hans Morgenpostil —, hvorledes det er muligt, at „Politiken“ kan skrive og han sanktionere, at dette Lovforslag er en Sejr over Militarismen, som skulde have Betydning for Fremtiden. Thi naar et saadant Forslag en Gang før er vedtaget af Rigsdagen, og det drejer sig om et teknisk Anlæg, om hvilket ogsaa de militære mener, at det ingen Værdi har, hvorledes kan det da blive en Sejr for Militarismen at slaa en død Mus ihjel? Forklar mig det!

Forsvarsministeren (P. Munch): Det ærede Medlem synes at opfatte Københavns Landbefæstning som en død Mus (*Birck*: Den falder dog i 1922). Den falder i 1922, siger det ærede Medlem; men det ærede Medlem kan neppe være uvillende om, at da Hærloven gennemførtes i 1909, var der 3 stridende Retninger, der enedes om dette Forslag. Det var et Kompromis mellem disse Retninger, der fik Udtryk i det, der blev vedtaget, og to af disse Retninger var Talsmænd for, at Københavns Landbefæstning ikke skulde fjernes, uden at der sattes noget andet i Stedet. De har altsaa allerede den Gang forbeholdt sig Optagelse af en Politik, der kan medføre Anlæg af andre Fæstningsværker og Bekostninger paa disse, og jeg tror derfor, at det ikke er uden Betydning, at det fastslaas, at Fæstningen skal fjernes nu, uden at Spørgsmaalet om saadan Erstatning rejses. Jeg ser vedblivende ikke rettere, end at det er en Sejr over Militarismen, der her ved den endelige Gennemførelse fastslaas for Bevidstheden. Thi i mange Aar har for store Dele af den danske Befolkning netop Landbefæstningen været det mest udtrykte Billede, det mest afgjorte Symbol paa, at Militarismens Aand i en given Periode har baaret Sejren hjem i vor politiske Kamp. Derfor synes jeg, at det ærede Medlem i Dag skulde deltage i vor Glæde over denne Besejring af de Kræfter, som han ogsaa bekæmper, og stemme sammen med os andre for

dette Lovforslag om Fæstningens Nedlæggelse.

Ordføreren (Niels Petersen): Det ærede 7de Medlem for Aalborg Amt sagde, at jeg indtog en Særstilling indenfor Fredsfolkene med Hensyn til Spørgsmaalet om, hvorvidt Folkenes Forbund skulde være i Besiddelse af visse Magtmidler. Dette Spørgsmaal — jeg formoder, at det ærede Medlem nærmest tænker paa militære Magtmidler — er saa vidtløftigt, at det er umuligt at komme ind paa det i en kort Bemærkning. Men det, jeg fremhævede, var noget helt andet. Jeg gjorde opmærksom paa de positive Bestemmelser, der findes i Pagten, som den foreligger, og sagde, at det var urigtige Paastande, der blev fremført baade af det ærede 7de Medlem for Aalborg Amt og af Ordføreren for det konservative Folkeparti. Der findes ikke i Pagten, som den foreligger, nogen Bestemmelse, i Kraft af hvilken der kan stilles bestemte militære Krav. Pagten gaar netop ud paa, at Forslag eller Henstillinger skal tage Sigte paa Indskrænkninger i Militærvæsenet, og intet som helst andet. Hvordan det ærede Medlem saa paa Grundlag heraf kan konkludere i Modstand mod Nedlæggelsen af Københavns Landbefæstning, kan jeg virkelig ikke forstaa. Det forekommer mig, at Konklusionen netop maatte være i Overensstemmelse med det, som jeg har den Ære at anbefale paa Flertallets Vegne: Nedlæggelse af Landbefæstningen.

Axel Møller: Naar den ærede sidste Taler (Niels Petersen) Gang paa Gang her i Salen fremhæver, at Hensynet til Folkenes Forbund slet ikke kan medføre, at vi opsætter at reformere vort Forsvarsvæsen, til vi har hørt fra Folkenes Forbundsraad, maa jeg atter protestere mod denne Fortolkning. Folkenes Forbundsraad skal efter Forbundspagten fremsætte for alle Deltagere i Folkenes Forbund Forslag til den fremtidige Ordning, og disse Forslag skal ikke blot gaa ud paa Indskrænkninger uden Grænser nedefter, men skal udtrykkelig hvile paa en Minimumsgrænse, der udtrykker Folkenes Forbunds Opfattelse af, hvad der er den laveste Grænse, der er forenelig med